

KRYCÍ JMÉNO

TESSERACT

LOVEC

TOM WOOD

*Zapomeňte na Šakala.
Zapomeňte na Viktora „Čističe”
Seznamte se s Tesseractem!*

*Někdo se živí lovem lidí.
Jenomže jiní loví zase jeho.*

KRYCÍ JMÉNO

TESSERACT

LOVEC

KRYCÍ JMÉNO

TESSERACT

LOVEC

TOM WOOD

Přeložili

Hana a Martin Sichingerovi

Na památku mého milovaného
bratra Simona,
který mi opravdu věřil.

Tato kniha je fikce. Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie. Veškerá podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či zemřelými, místy a událostmi je čistě náhodná.

Copyright © Tom Hinshelwood 2010

Translation © Hana a Martin Sichingerovi, 2011

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-329-2 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7359-976-8 (e-pub)

ISBN 978-80-7359-955-3 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7359-937-9 (mobi)

ISBN 978-80-7359-920-1 (PDF)

*Paříž, Francie,
pondělí, 06:19 CET (středoevropského času)*

Cíl vypadal starší než na fotografiích. Svit pouliční lampy zvýraznil hluboké vrásky v jeho tváři a takřka nezdravou bledost pleti. Viktorovi připadal muž podrážděný, buď z přemíry kofeinu, nebo byl nervózní. Ale ať za to mohlo cokoliv, za třicet sekund už na tom nebude záležet.

Ve složce stálo jméno Andris Ozols. Národnost litevská. Věk padesát pět. Výška metr sedmdesát tři. Hmotnost dvaasedmdesát kilo. Pravák. Žádné viditelné jizvy. Šedé vlasy měl muž stejně jako knír upravené a zastřižené. Ozolsovy oči byly modré. Kvůli krátkozrakosti nosil brýle. Elegantní oblečení, pod svrchníkem tmavý oblek, boty vyleštěné. Oběma rukama si tiskl k břichu kožený příruční kufřík.

Na konci uličky se Ozols ohlédl přes rameno; amatérský pohyb příliš zjevně prozrazující snahu nachytat případného pronásledovatele, které by si každý, kdo by ho sledoval, okamžitě všiml. Muže, který postával ve stínu jen několik metrů od něho, však neviděl. Muže, který tu byl proto, aby ho zabil.

Viktor počkal, až Ozols vyjde z kuželu světla, a potom jemně a plynule stiskl spoušť. Ozols dostal v rychlém sledu dvakrát za sebou zásah do hrudní kosti. I kdyby byly náboje větší, nemohly mít fatálnější účinek než subsonické nízkovýkonné střely ráže 5.7 mm. Mědí opláštěné olovo proniklo kůží, kostí a srdcem a nakonec se střely jedna vedle druhé zasekly mezi obratle. Ozols se zhroutil a s tupým zaduněním dopadl na záda. Ruce rozhodil doširoka a hlava se mu překulila ze strany na stranu.

Viktor se vynořil ze tmy a jediným uvážlivým krokem přistoupil k tělu. Zvedl pistoli FN Five-seveN a prohnal Ozolsovi kulku spánkem. Už byl mrtvý, ale Viktor zastá-

val názor, že nic takového jako nadměrné zabití neexistuje.

Vyhozená nábojnice cinkla o dlažební kostky a zastavila se v kaluži lesknoucí se naoranžovělým sodíkovým světlem. Jediný další zvuk, který zazněl, bylo tiché pískání vzduchu unikajícího ze dvou otvorů v Ozolsově hrudi. Plíce vytlačily poslední nádech, který už Ozols nedostal šanci vydechnout.

Noc byla chladná a temná, východní obloha se právě začala zbarvovat nadcházejícím svítáním. Viktor byl v srdci Paříže, ve čtvrti plné úzkých tříd a křivolakých uliček. Místo bylo odlehlé – nebylo sem vidět z žádného okna –, přesto Viktor obětoval chvíli, aby si ověřil, že vraždu nikdo neviděl. Slyšet ji nemohl. Subsonická munice a tlumič zdusí hluk každého výstřelu na tiché cvaknutí, ale možnost, že si někdo zapadlou uličku vybral, aby ulevil svému močovému měchýři, se vyloučit nedala.

Viktor se přesvědčil, že je sám, a opatrně přidřepł k tělu. Dával pozor, aby se vyhnul zasychající krvi, která vytékala ze čvrtpalcového otvoru ve spánku oběti. Levou rukou rozepnul zip kufříku a prohlédl jeho vnitřek. Našel to, co hledal, ale jinak byl kufřík prázdný. Viktor vzal flashdisk a schoval ho do vnitřní kapsy svého saka. Disk vypadal tak malý a neškodný, až se zdálo, že by sotva mohl být důvodem k vraždě člověka, jenomže byl. *Důvod jako důvod*, připomněl si Viktor v duchu. Všechno to byla jen otázka úhlu pohledu. Viktorovi se zamlouvala myšlenka, že dostává zapláceno za provedení něčeho, co lidská rasa zdokonaluje už tisíce let. On je jen vyvrcholením evoluce.

Pečlivě prohledal tělo, aby se ujistil, že nepřehlédl něco, o čem by měl vědět. Jen smetí v kapsách a peněženka, kterou otevřel a naklonil ke světlu. Stejný obsah jako obvykle: kreditní karty a řidičský průkaz na litevské jméno, hotovost a vybledlá fotografie Ozolse v mladším

věku s manželkou a dětmi. Zdravá, spokojeně vyhlížející rodinka.

Vrátil peněženku na místo, narovnal se a v duchu si zopakoval, kolik projektilů vystřelil. Dva do hrudi, jeden do hlavy. V zásobníku FN jich zbývalo sedmnáct. Byla to jednoduchá matematika, ale pro bezpečnost nezbytná. Věděl, že až jednou zapomene počítat, přijde okamžik, kdy stiskne spoušť a ozve se jen děsivé cvaknutí naprázdno. V minulosti ho už několikrát slyšel, když zbraň třímal v ruce někdo jiný, a slíbil si, že takhle on určitě nezemře.

Pohledem znovu propátral okolí, aby se ujistil, že nebyl prozrazen, ale na dohled nebyli žádní lidé ani auta, a kroky také neslyšel. Odšrouboval tlumič a uložil si ho do kapsy kabátu. S tlumičem byla zbraň příliš dlouhá, a když bylo třeba, nedala se dobře schovat, ani dost rychle vytáhnout. Rozhlédl se po zemi, aby našel a sebral tři prázdné nábojnice, než je pohltilí rozlévající se kaluž krve. Dvě byly ještě teplé, ale ta, která se zakutálela do louže, už vychladla.

Na nebi oslnivě zářil srpek měsíce. Tam někde za hvězdami se táhl nekonečný vesmír, ale z místa, kde Viktor stál, vypadal svět malý a čas příliš krátký. Vnímal svůj tep, pomalý a pravidelný, přesto možná o čtyři údery rychlejší, než byl jeho klidový puls. Překvapilo ho, že je tak zrychlený. Měl chuť na cigaretu. V podobných chvílích ji mívál pokaždé.

Trávil v Paříži už týden čekáním na další pokyny – a teď byl rád, že má práci skoro hotovou. Zbývalo jen uložit flashdisk někam na bezpečné místo a informovat prostředníka, kam ho dal. Nebyla to obtížná ani riskantní zakázka, spíš jednoduchá a nudná. Standardní zabití a získání žádané položky bylo hluboko pod jeho schopnosti, ale když byl klient ochoten zaplatit neskutečnou taxu za práci, kterou by zvládl i amatér, Viktor nic nenařítal. Přesto se mu na pozadí mysli ozýval jakýsi varovný signál, že to bylo až příliš snadné.

Prakticky neslyšnými kroky na tvrdé nerovné dlažbě vyšel z uličky. Než zmizel ve městě, ještě jednou se naposledy ohlédl za mužem, jehož bez mrknutí oka a nejmenších výčitek zabil. V šeru viděl, jak na něho civí doširoka otevřené obviňující oči jeho oběti. Bělmo už v nich krvácením zčernalo.

02

08:24 CET

Byli dva.

Střední postavy, běžné oblečení, ničím nápadní snad kromě faktu, že byli až příliš nenápadní. Hôtel de Ponto stál na pařížské módní třídě Rue du Faubourg Saint-Honoré a jeho klientelu tvořili samí bohatí turisté a vysoce postavení manažeři. Muži a ženy, kteří se rádi chlubili modely předních návrhářů. Ve všedním davu by ti dva dokonale splynuli. Jenže tady ne.

Viktor si jich všiml, hned jak prošel hlavním vchodem. Stáli u výtahů na opačném konci haly, zády k němu. Oba čekali naprosto nehnutě, jeden s rukou v kapse, druhý s pažemi založenými na prsou. Pokud si vyměnili nějaká slova, jejich řeč těla to neprozradila.

Rozlehlá hala byla klidná, nebyl v ní ani tucet lidí. Měla vysoké stropy, podlahu a sloupy z mramoru a zdobily ji exotické rostliny v nádobách různě rozmístěné mezi zelenými koženými klubovkami, které stály seskupené v rozích a uprostřed vestibulu.

Viktor navzdory možnému nebezpečí zamířil nenuceným uvolněným krokem k recepci, která se táhla podél pravé stěny. Periferním pohledem nepřestával muže sledovat a byl připraven jednat, kdyby jeden z nich pohlédl jeho směrem. Nevěnoval dvojici plnou pozornost, ale ve Viktorově branži se potenciální hrozba považo-

vala za závažnou, dokud se neprokázal opak. V hale byl zranitelný, nemohl se krýt, ale nic v jeho chování tomu nenasvědčovalo. Nikdo z přítomných mu nevěnoval pozornost. Choval se a vypadal stejně jako ostatní.

Obecně se má za to, že Viktorovi profesní kolegové se oblékají pouze do černého, ale pro něj nebyl stereotypní vzhled tím hlavním. Podobně jako většina lidí vypadal v černé dobře, možná až příliš dobře na někoho, jehož život mohl záviset na tom, že je nenápadný. V uhlově černém obleku, bílé bavlněné košili a jednobarevné stříbrné kravatě vypadal každým coulem jako vážený obchodník. Oblek byl z česané vlny, vynikající kvality, ale o jednu velikost větší, aby bokům, pažím a ramenům poskytl více prostoru pro pohyb, aniž by se ovšem zdálo, že mu nepadne. Šněrovací polobotky ke kotníčkům byly černé, naleštěné, ale ne přehnaně, s vysokou gumovou podrážkou. Brýle měl jednoduché, účes všední.

Zvolil tento vzhled, aby vytvořil nezajímavou, neutrální postavu. Každý, kdo by si chtěl Viktora později vybat, by měl s jeho popisem potíže. Muž v obleku stejný jako bezpočet dalších. Jediným výraznějším znakem, kterého si lidé mohli všimnout a který měl právě a jedině proto, aby odvedl pozornost, byly brýle. Těch se později zbaví a kromě toho si bude muset oholit i vousy. Vypadal elegantně, ale nepřilíš moderně, dobře a zároveň obyčejně, sebevědomě, ale ne arogantně. Byl zapomenutelný.

Došel k recepci a zdvořile se usmál na recepční s havraními vlasy, která vzhledla od své práce. Měla tmavou pleť a velké oči, umně a současně nenápadně zvýrazněné líčením. Věnovala mu falešně vřelý úsměv. Uměla ho skvěle, ale Viktor viděl, že by raději byla někde úplně jinde.

„*Bonjour*,“ pozdravil tlumeným hlasem. „*Chambre 407, je suis Mr. Bishop. Pouvez-vous me dire si j'ai reçu des messages?*“

„*Un moment*, okamžik, prosím,“ odpověděla rovněž francouzsky. Krátce přikývla a pustila se do kontroly záznamů. Na stěně za recepcí viselo připevněné veliké zrcadlo, ve kterém Viktor pozoroval odraz dvojice mužů. Dveře výtahu se otevřely a oni se rozestoupili, aby nechali vystoupit pár, a potom takřka synchronními pohyby nastoupili. Zahlédl jejich ruce. Měli rukavice.

Viktor se trochu přesunul, aby viděl do výtahu, ale měl výhled jen na jednoho z nich. Naklonil hlavu ke straně a částečně si zakryl tvář pro případ, že by pohlédl jeho směrem. Muž měl světlou pleť a hranatý, čistě oholený obličej. Tvářil se soustředěně, pohled upíral přímo před sebe, paže měl volně svěšené podél boků. Jeho rukavice byly z hnědé kůže. Buď měl znetvořený hrudník, nebo pod nylonovou košilí ukrýval cosi ve tvaru ruční zbraně. Jakékoliv pochyby, které snad Viktor choval ohledně jejich pohnutek, se náhle vypařily.

Jsou to policisté? Dospěl k závěru, že ne. Od zabití Ozolse neuběhly ani dvě hodiny, za tak krátkou chvíli by ho se zločinem nedokázali spojit. Nebyli to ani tajní agenti. Agenti zpravodajských služeb by si nevzali rukavice. Zbývala jediná profese.

Viktor je odhadl na Východoevropany – Čechy, Maďary nebo Balkánce, z jejichž řad vzešli někteří obzvláště výkonní zabijáci. Viděl dva, ale klidně tu mohou být další. Dvě zbraně jsou lepší než jedna, ale ze zřejmých důvodů je nejlepší celý tým, tím spíše, že cílem je zkušený profesionální zabiják. Jen ti nejlepší si mohou dovolit pracovat sami.

Ze způsobu, jakým se muži chovali, usoudil, že nejsou sami. Nezajímali se o své okolí, nedělali si starosti s bezpečností. To znamenalo, že jsou krytí. A to znamenalo, že patří do většího týmu. Mohli být čtyři, stejně jako jich mohlo být deset. Kdyby jich bylo víc, Viktor by na sebe moc nevsázel.

Zjistili, kde bydlí, takže museli být na vysoké profesio-

nální úrovni, nebo měli velmi přesné informace. Dokud Viktor nezjistí, kdo proti němu stojí, nesmí je podceňovat. Musí vyjít z předpokladu, že jsou přinejmenším stejně dobří jako on. Pokud se ukáže, že se mylil, bude to jen pro jeho dobro.

Recepční prohlédla všechny záznamy a potřásla hlavou. „Žádný vzkaz pro vás tu nemáme, *monsieur*.“

Když jí děkoval, všiml si, že soustředění ve tváři muže ve výtahu zmizelo a nahradil je výraz úsilí nebo hlubokého zaujetí. Muž zvedl prst k pravému uchu a pak rychle pohlédl na svého společníka. Otevřel ústa, aby promluvil, a zároveň natáhl ruku ke dveřím, aby je zastavil, než se zavřou, ale nestihl to. Než se dveře dovřely, dokázal Viktor odečíst z jeho rtů první dvě slova.

Je v hale...

Měli vysílačky. Všimli si ho.

Viktor se otočil a zrakem pátral po okolí, každému člověku věnoval několik vteřin, aby nepřehlédl žádného člena zabijáckého komanda. V rámci fyziologické reakce na nebezpečí se mu z nadledvinek vyplavil do krevního řečiště adrenalin, tím se zrychlil jeho srdeční tep a tělo se připravilo k akci. Viktor nebyl právě nadšený, že je tak závislý na vrozených instinktech. V divočině měl člověk na vybranou jen ze dvou možností – uteč, nebo boj. Jenže Viktorova rozhodnutí bývala málokdy tak jednoduchá.

Hlubokými nádechy se snažil své tělo uklidnit a potlačit působení adrenalinu. Potřeboval přemýšlet. Rychlá akce by mu nic nepřinesla, pokud by byla chybná. Ve Viktorově branži ti, kdo udělali první chybu, málokdy žili tak dlouho, aby stihli udělat i druhou.

V hale napočítal deset lidí. Muž ve středních letech a jeho trofejní společnice mířili společně k hotelovému baru. V kožených klubovkách seděla skupinka nemotorných rozesmátých staříků. Půvabná recepční usilovně potlačovala zívání. Obchodník krácející k výtahům

hlasitě pokřikoval do mobilního telefonu. Těsně u výtahu se matka pokoušela uklidnit rozjívěné dítě. Nikdo z nich jistě nepatřil ke dvojici mužů, ale ostatní mohli do hotelu vniknout zadním služebním vchodem nebo přes kuchyň a odříznout své kořisti všechny únikové cesty. Klasika. Ale bude jim to k ničemu, pokud kořist nebude tam, kde by měla být.

Z nějakého důvodu se jim zhroutilo načasování a plán, kterým se chtěli řídit, nevyšel. Jsou vyvedení z míry a znervozní, že byli prozrazeni a cíl by mohl uniknout. Ztratil se jim z dohledu, potřebují ho znovu zaměřit. Mohli by se přestat skrývat a pokusit se ho zabít hned teď, dokud si myslí, že je zaskočený a zranitelný. Viktor neměl v úmyslu dát jim příležitost.

Zkontroloval číselník nad výtahem. Svítila na něm čtyřka, dojeli tedy do jeho poschodí. Chvilku čísla zaujatě sledoval. Po několika vteřinách se rozsvítila trojka. Míří dolů.

Viktor rychle pohlédl k hlavnímu vchodu. Kdyby okamžitě zmizel, musel by se vypořádat jen s těmi, kteří jsou venku. Možná nejsou připraveni sledovat ho na ulici, a kdyby byl dost rychlý, mohl by zmizet, aniž by padl jediný výstřel. Jenže odejít nemohl. V hotelovém pokoji měl pas a kreditní karty. Vše na falešné jméno, ale už tak toho o něm věděli moc.

Mohl by vyběhnout po schodech, ovšem jenom v případě, že je nikdo z nich nehlídá. Mělo to totiž háček. Nebyl ozbrojený. Pistoli FN, kterou zabil Ozolse, už rozebral a po částech se jí zbavil. Hlaveň skončila v Seině, závěr v kanále, vratná pružina v odpadovém kontejneru, zásobník v popelnici. Viktor každou zbraň použil vždy jen jednou. Procházet se s důkazy, které by porotě stačily k jeho usvědčení, nebyl jeho styl. Kdyby se dostal ke svým věcem, měl by se aspoň čím bránit.

Fungoval jenom jeden výtah. Na druhém visela cedulka *Mimo provoz*. Viktor pomalu prošel halou a zastavil

se před fungující zdviží, kterou odjela dvojice mužů. Palcem si propraskal jeden po druhém klouby na pravé ruce.

Když výtah dojel do přízemí, cinkl. Než se dveře začaly otevírat, Viktor ustoupil ke straně a zády se přitiskl do malého výklenku v přilehlé stěně, ve kterém stála bohatě zdobená váza. Stál nehybně, udiveného pohledu malého chlapce si nevšímal. Ze zbylých lidí v hale mu nikdo nevěnoval pozornost.

Jeden ze dvou zabijáků vystoupil z výtahu a ušel pár kroků halou. Druhý s ním nebyl, zřejmě scházel dolů po schodech. Muž, který stál zády k Viktorovi, byl podsaditý, měl mohutnou šíji a postoj i chůze vypadaly na bývalého vojáka. Stál nenuceně, neotáčel hlavou. Přestože se zdánlivě ani nepohnul, Viktor věděl, že kontroluje prostor. Hlavou nehýbal, pohyboval jen očima, nechtěl vzbudit pozornost, pokud nemusel. Byl dobrý, ale ne tak dobrý, aby se podíval za sebe.

Viktor vyčkával a na poslední chvíli vklouzl zavírajícími se dveřmi do výtahu. Prosmýkl se patnáct centimetrů od zabijáka.

Těsně předtím, než se dveře úplně dovřely, si muž všiml malého chlapce, který ukazoval prstem – a otočil se. Náhoda. Vteřinu hleděl přímo na Viktora.

V očích profesionálního zabijáka problesklo poznání. Dveře se uzavřely.

03

08:27 CET

Viktor se několikrát zhluboka nadechl, pomalu nasál vzduch do plic, zadržel dech, než napočítal do čtyř, a dlouze vydechl. Adrenalin v jeho krevním řečišti se postaral o to, že mu srdeční tep vystoupal do závratné výše

a systém mohl zásobit svaly nezbytným kyslíkem. Jenže při sto dvaceti tepech za minutu se snižuje schopnost používat jemnou motoriku – malé svalové pohyby, které jsou nutné například při přesném nastavení mířidel zbraně. A při rychlosti tepu nad sto třicet tato schopnost téměř vymizí. Tělo nepovažuje tyto dovednosti za nezbytné pro přežití.

Viktor byl jiného názoru.

Zpomalením svého dechu přerušil běžnou činnost autonomního nervového systému a účinně zbrzdil zrychlující se srdeční tep. Své instinkty nemohl obejít, ale našťastí je mohl potlačit.

Domyslel si, že muž v hale nebude ztrácet čas tím, že by kontaktoval zbylou část týmu a informoval je, že byli prozrazeni a cíl je na útěku, a raději míří rovnou vzhůru po schodišti. Viktor by mohl vystoupit na kterémkoliv poschodí, najít okno a během několika vteřin zmizet. Ale potřeboval své věci. Kdyby je nenašlo tohle komando zabijáků, skončily by v rukou policie nebo agentů. V pasech jsou razítka zemí a data. Čísla kreditních karet se dají vystopovat. Zbraň by důkladně prověřovali. Každý dokument někdy v minulosti použil jako falešnou identitu. Byl velmi opatrný, ale když někdo hledá, vždy může najít stopu, na jejímž konci je on. To nesmí dopustit.

Výtah projel první dvě patra bez zastavení. Viktor zklidnil dech. Odpočítával vteřiny, než zaznělo cinknutí.

Dveře se ještě úplně neotevřely, a už byl venku na chodbě, pohyboval se rychle, mířil doleva asi deset metrů na konec chodby, kudy vedly dveře na schodiště. Zavřeně.

Nemusel na ně ani tisknout ucho, aby slyšel dva páry nohou dusajících vzhůru po schodech. Byli v kondici, silní, asi dvacet vteřin od něho. Potřeboval čas, aby se postaral o své věci, čas který neměl. Ale mohl si ho udělat.

Na zdi kousek dál visela požární sekyrka. Viktor vyra-

zil loktem sklo a sundal ji z držáku. Vrátil se ke schodišti, ostří sekyry vsunul pod kliku a topůrko zapřel o podlahu. Byl to dobrý, pevný klín.

Vedle skříňky, ze které sebral sekyrku, visel hasicí přístroj. Viktor ho popadl levou rukou a vrátil se zpátky k výtahu. Ještě stál ve čtvrtém patře. Stiskl tlačítko, aby se otevřel.

Dveře vedoucí na schodiště se otráslly, ale klika se ani nepohnula, sekyra jí v tom bránila. Zkusili to znovu, větší silou, ale bylo jedno, kolik síly vynaloží, klika se nehnu. Další pokusy vzdali.

Viktor obrátil pozornost zpět k výtahu. Položil hasicí přístroj mezi otevřené dveře, natáhl ruku dovnitř a stiskl tlačítko do přízemí. Dveře se začaly zavírat, ale hasicí přístroj je zastavil, znovu se otevřely, začaly se zavírat a tak pořád dokola, až se zasekly v nekonečném cyklu. Viktor odhadl, že získal nejméně dvě minuty. Potřeboval méně než jednu.

Tiše došel ke svému pokoji a přede dveřmi zůstal stát. Uvnitř by mohli čekat další. Byli by ostražití, připravení. Kopnutím vyrazil dveře, vběhl dovnitř, okamžitě se přikrčil do podřepu, aby zmenšil svou siluetu a hlavu dostal níž, než obvykle bývá střed trupu. Bleskově prohlédl pokoj a hned potom koupelnu.

Nikdo.

Na schodišti byli dva, venku ten, který si ho všiml, a někde v hotelu možná další. Byli dobří, organizovaní. Jestli jsou ale opravdu dobří, budou mít naproti přes ulici odstřelovače.

Viktor se držel dál od oken.

V koupelně zvedl kryt nádržky toalety a vyndal z ní dva igelitové sáčky se zapínáním ziplog. V jednom byly jeho pasy, letenka a kreditní karty. Vzal si je a schoval do saka. V dalším se nacházela ještě jedna plně nabitá FN Five-seveN s tlumičem. Vždycky se vyplatí být připravený na nejhorší, řekl si Viktor v duchu. Otevřel sáček, vzal si

zbraň, našrouboval tlumič na místo a natáhl závěr, aby posunul náboj do komory.

Kufřík s náhradním oblečením a zbytkem jeho majetku už byl sbalený a ležel na posteli. Viktor ho zvedl levou rukou a šel, zbraň přitisknutou u pravého boku, aby nebyla vidět. Rychle a opatrně kráčel chodbou, minul výtah i schodiště a zamířil k požárnímu východu. Než si zabijáci uvědomí, co se stalo, bude dávno pryč.

Zarazil se.

Kdyby odešel, nedozvěděl by se nic o svých potenciálních vrazích. Ať už je poslal kdokoliv, určitě je neodvolá. Ocitl se na něčím seznamu. Když ho našli jednou, pověde se jim to příště zase. A to už si jich nemusí všimnout včas, nebo dokonce vůbec.

Měli početní přesilu, ale ztratili iniciativu. Jedna z prvních věcí, kterou se naučil o boji, bylo, že se nikdy nemá vzdávat výhody.

Viktor se otočil.

Zadýchaní, se zbraněmi v rukou, přiběhli k jeho pokoji. Jeden se postavil vpravo vedle dveří, druhý zůstal vlevo. Dveře od pokoje jejich cíle zely dokořán, zámek byl rozbitý. Vyšší z dvojice, zřejmě nadřízený, dvakrát stiskl tlačítko vysílačky v kapse. V bezdrátovém sluchátku tělové barvy se ozval šepot.

Zabiják dal rukou rychlý signál svému partnerovi a oba vtrhli do pokoje. První postupoval rychle a při zemi, aby přes něho druhý, který šel hned za ním, mohl rovnou střílet. První muž prohlédl levou stranu místnosti, druhý pravou. Maximální rychlostí a agresivně, aby každého, kdo by byl uvnitř, zaskočili a znemožnili mu reagovat.

Pokoj byl prázdný. Zkontrolovali koupelnu – totéž. Jeden kryl druhého, když nahlíželi do skříní, pod postel a na všechna, i ta nejméně pravděpodobná místa, kam by se někdo mohl ukrýt. Dostali rozkaz být důkladní

a nic neponechat náhodě. Nahlédli za závěsy, ale ještě předtím zamávali rukou před oknem, aby střelci v protější budově dali signál, že nemá střílet. Tváře se jim leskly potem.

Všude byl nepořádek. Cíl zjevně odcházel narychlo, nezdržoval se balením svých věcí. Oblečení se válelo po podlaze, postel nebyla ustlaná, toaletní potřeby zůstaly na umyvadle. Nedbalé a neprofesionální.

Oba muži se trochu uvolnili a začali dýchat víc zlehka. Byl pryč. Schovali zbraně pro případ, že by někdo přišel. Předtím čekali na výtah, který nepřijel, a tak jim nezbylo nic jiného, než znovu vyběhnout po schodech a vyrazit dveře vedoucí ze schodiště na chodbu. Nešlo to úplně potichu.

Vyšli z pokoje a zabouchli za sebou dveře. Nadřízený z dvojice zvedl límec a nahlásil do připevněného mikrofonu, že cíl je pryč. Opatrně volil slova, aby vina nemohla padnout na něho. Neměli strach, všechny východy z budovy byly hlídané, někdo z týmu ho uvidí a zakročí – možná se to dokonce děje právě nyní. Cíl byl v podstatě už teď mrtvý. Až zakázku dokončí, dostane každý člen týmu slušnou odměnu, a oni přitom nemuseli vypálit jedinou ránu.

Šéf je varoval, aby byli opatrní, protože jejich cíl je nebezpečný, ale zdálo se, že byli nervózní zbytečně. Jejich *nebezpečný* cíl práskl do bot při první příležitosti, která se mu naskytla, takže teď to byl problém někoho jiného. Oba mysleli na totéž. Lehce vydělané prachy.

Výrazy jejich tváří se ale změnily, když uslyšeli, že cíl neopustil budovu, protože vizuální kontakt nikdo nehlásil. Pohlédli jeden na druhého a oběma se v obličejích zračila stejná otázka.

Kde tedy potom je?

Viktor odstoupil od kukátka ve dveřích, které byly přes chodbu naproti jeho pokoji, a zvedl zbraň. Vystřelil,